

ger ville søge at bevirke Fiskeudrustninger i større Omfang, saalænge vil det meget vanskeligt fra Statens Side kunne bevirkes, at Fiskeriet gjør en saadan Fremgang, som det har havt i andre Stater.

Bregendahl: Ja, efter den Udtalelse, vi nu hørte af den høitærede Indenrigsminister, kan jeg ikke stemme for det Vædringsforslag, der er stillet af den ærede Folkethingsmand for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Lindberg), idet jeg troer, at der savnes den fornødne Paaviisning af Maaden, hvorpaa et saadant forøget Beløb skulde anvendes med Nytte; men jeg kan paa den anden Side heller ikke stemme for det Vædringsforslag, der er stillet af Rigsdagsmanden for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Mørgaard), og som gaaer ud paa at nedsætte det af Regjeringen begjærede Beløb. Saavidt jeg har forstaaet Udvalgets Betænkning, er det af Ministeriet tilkjendegivet, at dette paatænker at benytte det begjærede Beløb, for at forberede en Forandring i den bestaaende Lovgivning om Fiskerierne. Jeg troer, at en saadan Forandring er i høieste Maade paatrængende, navnlig for en speciel Deel af Fiskeriet, som er af en ikke ringe Betydning. Det er nemlig Fiskeriet i Klimfjorden. Hovedloven desangaaende er fra Aaret 1750, og, naar jeg ikke erindrer feil, er der siden den Tid kun i 1790 skeet Forandring i Lovgivningen derom, men dertil er der siden dette Tidspunkt foregaaet en meget væsentlig Forandring med Hensyn til Fiskeriets Bessaffenhed, nemlig Havets Gjennembrud ved Aggercanalen, idet Vandets Bessaffenhed i Klimfjorden derved er bleven aldeles forandret. Som Følge heraf er Fiskeriets Bessaffenhed ogsaa i høi Maade forandret. Ved Lovgivningen om Fiskeriet paa Klimfjorden maa der tages Hensyn til to Interesser, nemlig deels til Fiskeriet og deels til Skibsfarten paa Klimfjor-

den. Da Forholdene aldeles have forandret sig ved hiin Naturbegivenhed for omtrent 30 Aar siden, ere Forandringer i Lovgivningen i høieste Maade paatrængende; de ere saa paatrængende, at Fiskeriet, hvis den ældre Lovgivning skulde bringes i streng Anvendelse, vilde blive tilintetgjort, og denne Erhvervsskide for en stor Deel af Befolkningen langs Klimfjordens Kyster blive ødelagt. Det er naturligt, at, naar Regjeringen i en lang Arrække, i 30 Aar, har undladt at foretage de Forandringer i Lovgivningen, som de naturlige Forhold kræve, gjør den, om jeg saa maa sige, Selvtægt nødvendig. Befolkningen bliver, for at eksistere, nødt til at bryde Loven, det er Noget, som ikke kan forhindres ved nogen Lovgivning eller ved Regjeringens Magt. Det har ogsaa vilst sig, at det er blevet Tilfældet, og jeg kan derfor ikke Andet end i høi Maade beklage, at der fra Indenrigsministeriet i sidste Foraar er udgaaet et Circulaire, som indskærper Overholdelsen af den ældre Lovgivning; det vil sige et Circulaire, der paa samme Tid, som Regjeringen erklærer, at den ikke seer sig istand til at gjøre Forandringer i Lovgivningen, gjør det umuligt for den fattige Befolkning at drive det til dens Eksistens nødvendige Erhverv, som den hidtil bestandig har drevet. Jeg skal derfor henstille til den høitærede Indenrigsminister, om han ikke, hvis en forandret Lovgivning om Klimfjordsfiskeriet maa lade vente paa sig, vil tage under Overveelse, hvorledes der bør gjøres Forandring i det i sidste Foraar udstedte Circulaire og derved gjøre det muligt for den fattige Befolkning langs Klimfjorden — thi det er Huusmandsclassen, der fornemmelig har søgt dette Erhverv, — at vedblive at drive Fiskeri.